

Forårstur med Franz: Syditalien 1 - fra Danmark til Alberobello

Tirsdag, 3. maj 2016: Mod Greiz

Vi fræser af sted. Desværre i den forkerte retning, nemlig tilbage til Roskilde. Selv om vi altså SKAL nå en bestemt færge for at kunne overholde en besøgsaftale 750 km hjemmefra. Uheldigvis er der kommet et pas i vejen - mit. Den er i disse grænsekontrolltider jo et absolut must af have på sig. Men nu ligger den altså stadig i printeren, hvor jeg tog et par kopier af selvsamme. Derfor er vi på vej igen – bare omvendt. Heldigvis tager Gert det meget pænt. Og efter at have været tilbage til udgangspunktet og at have fået passet ud af printeren bliver det nu i racertempo af sted mod Gedser en gang til. Historien ender heldigvis lykkeligt: færgen er ikke sejlet endnu, og da den er forsinket har vi endda lidt ventetid, hvor vi føler os klemt inde mellem store lastbiler i lange baner. Og endelig er det bare om at køre om bord.

Turen sydover forløber gnidningsløst, ingen stau, moderat trafik. Således triller vi ind på stellpladsen i Greiz omkring kl. 21. Også her har det regnet i lange perioder, græsset er vådt og svampet. Der er en anden autocamper, som måtte trækkes fri, får vi at vide. Nu står han udenfor på asfalten, han skal ikke nyde noget. Men vi regner med at det nok skal gå og etablerer os på grønsværen. Problemet er nu bare, at de til stellpladsen hørende sanitære faciliteter ikke er åbne endnu. Derfor skal man bruge svømmehallens ved siden af, men de befinder sig jo ikke just lige uden for ens hoveddør. Til at fylde vand på – det har vi glemt hjemmefra!! – er det ind i saunaen og tekstilløst herretræf... Opgaven klares af Gert.

Vi falder ned med et glas vin og en øl. Maden springer vi over, vi er stadig mætte fra færgens righoldige buffet.

Torsdag, 5. maj 2016: Mod Kiefersfelden

↑ På den gratis stellplads ved Kiefersfelden. Man skal spise i Gasthaus bagved. Det bliver i deres udendørs Biergarten, fordi vejret er flot.
→ I bayersk øltelt med 1 liter øl + en af de typiske tyske "Bretzel". De passer godt sammen.

Fredag, 6. maj og lørdag, 7. maj 2016:

Fra Kiefersfelden gennem Østrig til Riccione og Vieste

Begge dage er køredage med hver godt 600 km ad autostrada'en gennem Østrig og Italien uden særligt ophidsende højdepunkter.

Efter en dag med hyggeligt familietræf sidder vi nu "hjemme hos os selv" og nyder morgenkaffen, mens solen smiler dejligt gennem ruderne. Derefter går det videre. 400 og nogen kilometer sydpå har vi fundet en stellplads i Kiefersfelden lige på grænsen til Østrig. Ved en Gasthof kan man stå gratis mod at spise dér. Kønt er her, ikke en sky på himlen, syrenerne blomstrer, bjergene knejser med sne på. Maden er imidlertid en skuffelse, så vi tager os en slentretur ind til byens lille centrum. Der er ølfest med Blasmusik og festtelt, hvor vi får os "eine Mass" = 1 liter øl i megakrus og to Bretzels til at fylde det sidste hul i maven.

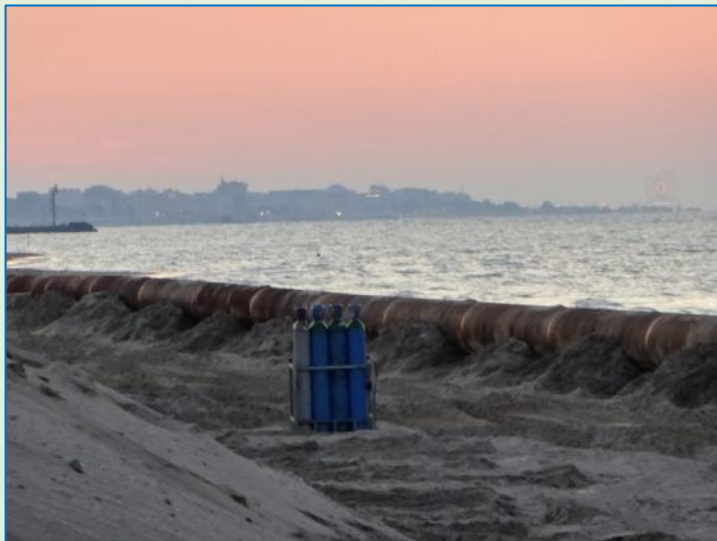
Lige efter Brennerpasset ser vi, at der på en rasteplass skiltes med camperservice. Det skal vi da prøve! Og sandelig, her er både til tømning og påfyldning af vand, viser det sig. Senere opdager vi, at der ved mange tank-stationer i hele Italien findes lignende servicefaciliteter for autocampere. Der kan man bare se.

← Tømnings- og påfyldningsfaciliteter i Sydtyrol

Fredag overnatter vi på camping *Adria* (ACSI) i Riccione. En aftenspadseretur langs stranden viser med al tydelighed, at sæsonen bestemt ikke er begyndt endnu. Rørforlægninger og omfangsrige jord- og strandsandforflytninger ude i vandkanten forhindrer en i at komme i vandet (hvis man havde tænkt sig det). Det hele virker surrealistisk, her i det begyndende aftenlys.

→Stranden ved Riccione. Omfangsrige rørforlægninger forhindrer effektivt, at man kan nå ud i vandet. Det ligner en byggeplads.

Så er vi nået frem: Apulien

I dag, lørdag, er vi så nået frem til Apulien, turens egentlige mål. Vi begynder med *Vieste* på Gargano-halvøen. Den sidste del af strækningen hertil er Franz' ilddåb: op og ned ad hårnålesving og meget smalle bjergveje, men heldigvis næsten ingen trafik.

←Vi nærmer os Vieste, en hvid by, der klumper sig sammen omkring en spore ud til Middelhavet. I romertiden hørte denne del af Syditalien til "Magna Graecia", og det er derfor, byerne minder om dem man kender fra Grækenland.

GPS'ens anvisninger er et mysterium, jeg kan ikke følge med på kortet, men ankommer vi da, her på camping *Baia del Arancia* (ACSI) ved hotel Melograne - et hotelkompleks med flot swimmingpool, der også står til rådighed for campisterne. Vi kan straks lide at være her. Her er 10-12 autocampere, overvejende tyske, og der er ca. 15 min. gang ind til byens centrum.

Efter en lang køretur er det lige det, vi trænger til. Gennem naboen har vi fået at vide, at der i disse dage foregår en eller anden religiøs festivitas inde i byen til ære for Jomfru Maria - og rigtigt, fra ung til gammel er alt på benene, bl.a. for at overvære et hold småpigens gymnastisk-opvisning, klædt ud som små Kleopatra'er. Mod sulten får vi os et stykke pizza - og jeg glemmer mit fotoapparat i pizzeria'et, men den unge mand kommer løbende ud efter mig og leverer det tilbage. 1000 tak!!

←Vores parcel op ad en lille halvmur. Bagved denne er der en uopdyrket græsmark.

Søndag, 8. maj 2016: Vieste

HERLIGT! Høj sol lige fra morgenstunden, præcist som vi har drømt om. Det indbyder til *dolce far niente*, hvor vi bare læser, drikker lidt vin, blunder lidt, snakker lidt med naboerne, holder lidt øje med andre autocampere, for sidst på eftermiddagen at cykle ind til byen langs havnen, kigger på folkelivet og nyder livet. Vieste er en sympatisk og hyggelig by, lidt græsk i det med hvide huse, torve, palmer, både, julepynt uden lys i, mange spisesteder med pizza.

Mandag, 9. maj 2016: Vieste

Igen går dagen med at dase, læse osv. Indtil kl. 16, hvor vi tager os sammen og cykler ind til byen for lidt mere udførlig sightseeing. Vieste ligger på en bakket spore ud til havet. Øverst oppe er et castello (militært område), for foden af det katedralen, der er flot pyntet i anledning af helligdagen og processionen, der senere i aften skal vende tilbage med statuen af jomfru Maria (iflg. vores naboer).

Impressioner fra Vieste. Det er en dejlig by, ikke for stor, ikke for lille, i rimelig gåafstand fra campingpladsen. Smukt beliggende på den kuperede Gargano-halvø med stejle klipper og bjergtagende landskaber.

ledsaget af fyrværkeri. Det kunne være fristende af overvære hele festivitas, men nu må vi se. Det ender med at vi bliver hjemme og nyder en stille aften i camperen, indtil natten har sænket sig. Dér hører vi pludselig, at der foregår noget ude på hovedvejen: som om et kvindekor skanderer syngende den samme strofe igen og igen. Vi skynder os ud til stedet og ser, at der i mørket defilerer en lang række folk forbi op mod byen, alle med en brændende fakkel, syngende den samme refræn om og om igen – noget med Maria. Det er den omtalte procession, der langsomt bevæger sig i retning mod katedralen. Stemningen har et strejf middelalder-mystik.

[Mit udekøkken→](#)

Campingpladsen er i øvrigt blevet pænt belagt i løbet af eftermiddagen. Autocampere er kommet til i en lind strøm. Der er pinseferie i Mellemeuropa.

Tirsdag, 10. maj 2016: Fra Vieste til San Giovanni Rotondo

Vi kommer først af sted omkring 11-tiden, fordi hastværk som bekendt er lastværk, især for pensionister. Det er meningen at følge kystvejen i retning mod Mattinata og derfra køre op til *Monte Sant'Angelo*, men kystvejen misser vi og følger derfor vejen op gennem *Foreste Umbra*, et tæt skovområde af gamle egetræer med lejlighedsvis panorama-kig ud over bjerge eller ned mod kysten.

Frokostpause med udsigt

Dagens udfordring kommer fra en noget uventet kant: vi skal finde en tankstation, og så lyser AdBlue symbolet også pludselig igen. Problemet bliver selvfølgelig løst, men det tager tid, fordi vi er nødt til at spørge os for flere gange og køre en lang omvej forbi byen Manfredonia, inden vi finder en tankstation, der kender til AdBlue og så også har produktet (der sikrer diesel-motorens Euro6 standard).

Endelig kan vi genoptage vores planlagte færd og bliver ført ad svimlende hårnålesving op til byen *Monte Sant'Angelo*, hvor der findes en gammel borg og et utal af kirker, der er af kunst- og religionshistorisk interesse, idet stedet er et mål for titusinder af pilgrimme (siger rejseguiden).

Monte Sant'Angelo →

Vi nøjes med borgen og fortsætter derefter nedad på den anden side af bjergryggen mod *San Giovanni Rotondo*. Også dette er et valfartssted med et kirkekompleks af gigantiske dimensioner, det hele til ære for Padre Pio, hvis kontrafej man møder alle vegne. Det siges, han kunne være flere steder samtidigt, og at han kunne fremvise de samme stigmata som Jesus. Han døde her i 1968 og blev i 2002 af paven ophøjet til helgen. Nu strømmer pilgrimme til i millionvis årligt. Det sted vil vi kigge på.

Heller ikke her findes der en campingplads, men byen har da en stellplads lidt i udkanten, hvorfra man har fin udsigt over mod valfartsområdet halvvejs oppe ad bjergsiden, der på afstand tager sig ud som en anden Potala, Dalai Lamas borg i Lhasa. Der op vil vi i morgen, det er for sent i dag, vi kom ikke tids nok frem, men når da at sidde i solen med de sidste af vores tyske øller.

← Stellpladsen ved San Giovanni Rotondo. Man kan skimte kloster-komplekset inde under træerne.

Vejret har også i dag været herligt. Selv nu, klokken 21.30, er der stadig 17 grader. Og behøver jeg at nævne, at alt er sprunget ud og ligner en smuk junidag i Danmark.

Onsdag, 11. maj 2016: Fra San Giovanni Rotondo til Bisceglie

Gråvej og kraftige momentane regnskyl, der drøner øredøvende på camperens tag. Vi afventer indenfor, og omkring kl. 11 ser det ud til at være opholdsvej nok til at besigtige pilgrimsområdet. Det bliver med camperen, en cykeltur frister ikke; vejen er for lang og især for stejl. GPS'en finder en næsten tom parkeringsplads med autocamper-symbolet bag en bom, der åbner og lukker automatisk efter os. Men hov, hvordan kommer vi ud igen? Pladsens tilliggende restaurant, hvor man iflg. opslaget kan købe en parkeringsmønt, er lukket. Nå, den tid den sorg, siger Gert. Vi begiver os på vej til den efter Padre Pio opkalde berømte kirke, tegnet 2004 af stjernearkitekten Renzo Piano. Kirken kan rumme 7000 pilgrimme, mens området foran kirken har 70.000 ståpladser!

Dette er det indre af en kirke og minder ganske svagt om en edderkop. Meget imponerende.

Undervejs er jeg uheldig og glider på et vådt fortov - pladask ligger jeg dér foran de forfærdede øjne af en større gruppe ældre damer og herrer. Det gør HULENS ondt hele dagen og den kommende uge med! Jeg tror, det er mine ribben, der har fået sig et ordentligt tryk¹⁶.

Humpende følges jeg med Gert gennem det gigantisk store kirkeområde. Der er mange besøgende, og først til sidst finder vi det vi kom efter: den moderne kirke, der er utroligt spændende og bestemt en omvej værd.

Tilbage til Franz og overvejelserne om, hvordan man kommer ud igen fra parkeringspladsen og gennem bommen. Der er stadig ikke et øje på restauranten, dog dukker der pludselig en mand op, der vist nok spørger, om han kan hjælpe. Det kan han, og jeg forstår, at parkeringspoletten (med hvilken man kan åbne bommen) kan fås i restauranten på den anden side af vejen. Det lykkes formodt 5 Euro, hvorefter vi lettet spiser en hyggelig Hymerfrokost, inden vi åbner bommen med mønten og kører derud ad over land mod *Trani*.

Da vi er oppe går det nu nedad, og det mangler ikke på hårnålesving. Men landskabet er øde og trafikken ikke noget at tale om.

Undervejs kommer vi igen gennem øde landskaber og forladte huse, inden vi igen nærmer os kysten. Her passerer vi et salineområde med kilometerlange saltpander, der breder sig på begge sider af vejen, og forsvarligt bag hegn ses enorm bjerge af saltlagre.

Salt, salt, salt - det er ikke til at forstå, at det på et senere tidspunkt lander rent og kridhvidt på køkkenbordet.

Trani, som skulle være seværdigt, har heller ingen campingplads. Den finder vi så ved den lille badeby *Bisceglie*. Koordinaterne til den opgivne ACSI-adresse er forkerte, vi krydser lidt hvileløst frem og tilbage i ingenmandsland. Til sidst får vi øje på en ældre herre i vejkanthen, der fægter vildt med armene og gør tydeligt, hvordan vi når frem til campingpladsen. Som er et sympatisk stykke indhegning med gamle oliventræer og derfor også hedder "degli ulivi", og hvor vi får en venlig velkomst. Her er hyggeligt at være. Vejret er imidlertid – og har været det hele dagen – noget

ustabilt, det blæser, og ude i horisonten ligger mørke regnskyer på lur. Alligevel snupper vi lige en afsluttende cykeltur til et nærtliggende Penny-marked, hvor vi handler de mest påtrængende fornødenheder, så vi kan klare os et stykke tid igen.

Da mørket falder på tændes pladsens belysning. Det er et tæppe af små spots nedfældet i jorden, som lyser opad gennem de gamle oliventræers glitrende løv. Campingpladsen ligner eventyrland med den smukkeste campingplads-belysning, vi længe har set.

Mørket er faldet på og belysningen er tændt. Spots'ene er nedfældet i jorden og stråler opad, som giver en absolut "speciel effekt".

Torsdag, 12. maj 2016: Fra Bisceglie via Trani til Castel del Monte

Nu står vi her på en (campingpladsagtig) stellplads næsten lige neden for *Castel del Monte*, stauferkejser Frederik IIs mysterieomgærdede ottekantede middelalderbygning fra 1200-tallet og UNESCO verdenskulturarv, der majestætisk knejser over os på en pinjeklædt bakketop. Stellpladsen er tilknyttet en "Azienda" med restaurant, og alt er meget velholdt og stilig men åbenbart stadig i sin vorden. Her er hverken vand eller tømningsfaciliteter, selv om de iflg. stellpladsguiden altså skulle være der. Derfor var vi også lidt skødesløse med vores vandforbrug med det resultat, at vandbeholdningen nærmer sig bunden. Men ingen vandhane her, så jeg køber i baren et par dyre 1½ liters flasker drikkevand for al tilfældets skyld.

Stellpladsen tæt på Castellet

Castel del Monte gennem stuevinduet og efter mørkets frembrud. De andre belyste bygninger er Azienda'ens.

Dagen bød ellers på sightseeing i *Trani*, en by med to stjerner pga. den romanske katedral og borgen. Flotte er begge dele, om end kirken pga. et bryllup var lukket, og kastellet afstår vi fra, idet vi bliver overrasket af en kraftig regnskylle, som også bevirker, at bryllupsselskabet forføjer sig hurtigt, efter at brudeparret er trådt ud af kirken. Vi har sat bilen et stykke fra den gamle bydel ved havnen – for en sikkerheds skyld bag lås og slå. En stellplads længere inde kan vi ikke finde, selv om der skulle være en. Den er muligvis optaget af personbiler.

Trani-impresioner: den kunsthistorisk interessante katedral↑, hvor der i begyndende regnvejr ventes på brudeparret↑↑, og havnefronten.

Efter endt bytur bliver det en Hymer-frokost om bord, inden vi kører videre mod den ovenfor omtalte stellplads neden for *Castel del Monte*. Man kan vist ikke sige, at den er overfyldt; tværtom. Senere kommer der en camper mere, så er vi da ikke alene.

Her skal det også lige nævnes, at vores GPS tilsyneladende er ved at opgive ævred. Den melder hvert andet øjeblik "ingen strøm på batteriet" og skifter mellem opladet, ladning og næsten fladt. Det er bestemt ikke godt, vi kan jo ikke undvære den, her i Syditalien! Hm. Nu må vi se.

Fredag, 13. maj 2016: Fra Castel del Monte til Alberobello

Idag skal vi op til Castel del Monte og starter bilen for at finde en parkeringsplads oppe ved castellet. Ikke, fordi der er langt, men vejen er stejl og en kørevej. Parkeringspladsen koster imidlertid et ublu beløb og ligner en turistfælde. Så vi vender beslutsomt tilbage til stellpladsen og marcherer op. Der er en lille kassekø, fortrinsvis bestående af italienere. Jeg er meget glad for at være her, efter jeg i umindelige tider har drømt om at se stedet - som er specielt, idet selv fagfolket den dag idag ikke helt er blevet enige om, hvad castello'en egentlig er tænkt som. I hvert fald er det spækket af orientalsk mystik, som Frederik II var optaget af.

Castel del Monte, beliggende vest for Bari inde i landet. Man kender ikke til formålet med bygningen, som er specielt på grund af sin ottekantede facon. Den er spækket med symbolismer, der leder tankerne hen til orientalsk mystik.

Efter en grundig sightseeing på castello'en styrer vi mod vores næste mål: *Alberobello*, byen med de hvide, runde huse og ligeledes UNESCO verdenskulturarv. Turen går "over land"; frokosten indtager vi et smukt sted undervejs, hvor vi begejstres over flotte udsigter og den farverige vegetation.

Et frokoststed undervejs: Blomsterhav og smukke udsigter

Efter en nat på stellplads og en lav vandbeholdning stiler vi nu mod en campingplads. Det bliver "dei Trulli" (ACSI), der ligger i cykelafstand til byen. Men at finde frem til den!! Det tager lang tid, inden vi er på rette spor, vi drejer mange forgæves runder, fordi både GPS'en og vi bliver temmelig forvirrede over de mange lukkede veje og forbudsskilte, især rettet mod autocampere.

Lørdag, 14. maj 2016: Alberobello

Cykeltur ind til Alberobello og se de runde Trulli-huse – spektakulært, og derfor også meget turistet. Det sætter lidt af en dæmper på oplevelsen, fordi der ikke er langt til følelsen af fortærsket facade. Men spændende er det da - et sjovt påfund at bygge på denne måde, uden mørtel og nemt at tage ned igen, hvilket havde noget med 1600-tallets skattemæssige forhold i denne del af Apulien at gøre. Oprindeligt var det fattigmændsboliger, og man finder stadig mange af denne type huse i området. Idag er de imidlertid turistmagnet og bebos af almindelige mennesker. Nogen af dem anvendes endda som hoteller.

Vi går rundt i bydelen med trulli-husene, op og ned ad de små gader, og vender så tilbage til den nye bydel for at finde et sted at spise. Det lykkes mod forventning ikke rigtigt, af en eller anden grund er spisestederne blevet væk for os - i hvert fald dem, som vi forestiller os. Det ender med et par stykker focaccia, dem spiser vi i et lille park-anlæg med et springvand, hvor der svømmer gulfisk.

Nutidig udnyttelse af et trulli-hus. Det ser jo virkelig malerisk ud, især når solen highlighter alt det hvide en ekstra gang ↑. Dette gadestrøg har lige fået en ekstra omgang turist-polish i form af nydelig blomsterdekoration ↓.

Derefter cykler vi hjem igen – det går tjuhej nedad om kap med et truende regnvejr, der hænger i horisonten. Vi når det, inden det begynder at styrte ned. Eftermiddagen tilbringes inden døre, omkring kl. 18 har himlen rystet skyerne af sig, og det kan derfor blive til et glas vin ude i solen.

I morgen går det videre, længere sydpå, direkte ind mod støvlens hæl.

Beretningen fortsætter med del 2: *Fra Alberobello til Matera*

Ruten del 1

